KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 26.4.2023 r.
COM(2023) 240 final

2023/0138 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie skutecznej koordynacji polityk gospodarczych i wielostronnego nadzoru budżetowego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1466/97

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Niniejszy wniosek stanowi część pakietu i ma na celu zastąpienie rozporządzenia Rady nr 1466/97 z dnia 7 lipca 1997 r. w sprawie wzmocnienia nadzoru pozycji budżetowych oraz nadzoru i koordynacji polityk gospodarczych[1] (część zapobiegawcza paktu stabilności i wzrostu). Towarzyszy mu wniosek dotyczący zmiany rozporządzenia Rady (WE) nr 1467/97 z dnia 7 lipca 1997 r. w sprawie przyspieszenia i wyjaśnienia procedury nadmiernego deficytu[2] (część naprawcza paktu stabilności i wzrostu), a także wniosek dotyczący zmiany dyrektywy Rady 2011/85/UE z dnia 8 listopada 2011 r. w sprawie wymogów dla ram budżetowych państw członkowskich[3]. Pakiet ten ma zatem na celu zreformowanie unijnych ram fiskalnych.

W 2011 r. uwzględniono wnioski wyciągnięte ze światowego kryzysu finansowego i kryzysu zadłużeniowego w strefie euro i przyjęto pakiet znany pod nazwą „sześciopak", w ramach którego rozporządzenie (WE) nr 1466/97 zostało zmienione rozporządzeniem (UE) nr 1175/2011[4], rozporządzenie (WE) nr 1467/97 zostało zmienione rozporządzeniem (UE) nr 1177/2011[5] i przyjęta została dyrektywa 2011/85/UE.

Art. 12a rozporządzenia nr 1466/97 zawiera klauzulę przeglądową, zgodnie z którą co 5 lat Komisja jest zobowiązana do publikowania sprawozdania na temat stosowania rozporządzenia w celu oceny: (i) skuteczności rozporządzenia; (ii) postępów w zapewnianiu ściślejszej koordynacji polityki gospodarczej i trwałej konwergencji wyników gospodarczych państw członkowskich zgodnie z TFUE – w stosownych przypadkach do sprawozdania dołącza się wniosek dotyczący zmian rozporządzenia. Komisja przeprowadziła przegląd rozporządzenia w ramach przeglądu unijnych ram zarządzania gospodarczego rozpoczętego w lutym 2020 r.[6]

Przegląd unijnych ram zarządzania gospodarczego opierał się na gruntownych konsultacjach z szerokim gronem zainteresowanych podmiotów, m.in. instytucjami UE, obywatelami, rządami i parlamentami krajowymi, partnerami społecznymi, instytucjami pozarządowymi i środowiskiem akademickim. Ujawnił on szereg mocnych stron ram, ale również wiele niedociągnięć, zwłaszcza dużą złożoność, konieczność skuteczniejszego ograniczania

---

1 Dz.U. L 209 z 2.8.1997, s. 1.
2 Dz.U. L 209 z 2.8.1997, s. 6.
3 Dz.U. L 306 z 23.11.2011, s. 41.
4 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1175/2011 z dnia 16 listopada 2011 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1466/97 w sprawie wzmocnienia nadzoru pozycji budżetowych oraz nadzoru i koordynacji polityk gospodarczych (Dz.U. L 306 z 23.11.2011, s. 12).
5 Rozporządzenie Rady (UE) nr 1177/2011 z dnia 8 listopada 2011 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1467/97 w sprawie przyspieszenia i wyjaśnienia procedury nadmiernego deficytu (Dz.U. L 306 z 23.11.2011, s. 33).
6 Komunikat Komisji z dnia 5 lutego 2020 r. „Przegląd zarządzania gospodarczego, Sprawozdanie dotyczące stosowania rozporządzeń (UE) nr 1173/2011, 1174/2011, 1175/2011, 1176/2011, 1177/2011, 472/2013 i 473/2013 oraz przydatności dyrektywy Rady 2011/85/UE", COM(2020) 55 final.

wysokiego długu oraz tworzenia buforów na wypadek przyszłych wstrząsów, a także potrzebę aktualizacji szeregu instrumentów i procedur, aby uwzględnić wnioski wyciągnięte z reakcji politycznych na niedawne wstrząsy gospodarcze, w tym ze współzależności między reformami i inwestycjami w ramach Instrumentu na rzecz Odbudowy i Zwiększania Odporności. Proponowany pakiet obejmujący niniejszy wniosek ma na celu zaradzenie tym niedociągnięciom i uwzględnienie zdobytych doświadczeń.

W komunikacie z dnia 9 listopada 2022 r. Komisja przedstawiła kierunki reformy unijnych ram zarządzania gospodarczego[7] mających na celu zapewnienie stabilności długu i wspieranie zrównoważonego wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu we wszystkich państwach członkowskich. Przewidziano w nich zwiększenie poczucia odpowiedzialności na szczeblu krajowym, uproszczenie ram i większe ukierunkowanie na perspektywę średniookresową w połączeniu z silniejszym i spójniejszym egzekwowaniem przepisów. W kierunkach reformy odzwierciedlono również wyniki konsultacji publicznych rozpoczętych w październiku 2021 r., w których zaproszono inne instytucje UE i wszystkie najważniejsze zainteresowane podmioty do wypowiedzenia się na ten temat[8].

W oparciu o ustalenia z przeglądu zarządzania gospodarczego i z konsultacji publicznych rozpoczętych w październiku 2021 r. oraz na podstawie kierunków reform przedstawionych w komunikacie z 9 listopada 2022 r., pakiet ustawodawczy ma na celu uproszczenie unijnych ram zarządzania (poprzez stosowanie jednolitego wskaźnika operacyjnego w postaci ścieżki wydatków netto oraz uproszczenie wymogów sprawozdawczych, w szczególności poprzez wprowadzenie jednego, całościowego i zintegrowanego średniookresowego planu fiskalno-strukturalnego), zwiększenie ich przejrzystości i skuteczności, zwiększenie poczucia odpowiedzialności na szczeblu krajowym oraz lepsze egzekwowanie, a jednocześnie umożliwienie reform i inwestycji oraz zmniejszenie wysokich wskaźników zadłużenia publicznego w realistyczny, stopniowy i trwały sposób. W ten sposób, w kontekście silniejszego i skuteczniejszego europejskiego semestru, zreformowane ramy powinny pomóc w budowaniu zielonej, cyfrowej i odpornej gospodarki przyszłości, przy jednoczesnym zapewnieniu stabilności finansów publicznych we wszystkich państwach członkowskich. Propozycje reform są zatem uzasadnione wyższymi i bardziej zróżnicowanymi poziomami długu publicznego odnotowanymi na przestrzeni kilku lat oraz potrzebą utrzymania wysokiego poziomu inwestycji na rzecz zielonej i cyfrowej transformacji, zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego, otwartej strategicznej autonomii oraz odporności społecznej i gospodarczej, a także wdrożenia strategicznego kompasu na rzecz bezpieczeństwa i obrony.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Biorąc pod uwagę zakres zmian wymaganych do wdrożenia ogłoszonych przez Komisję 9 listopada 2022 r. kierunków reformy unijnych ram zarządzania gospodarczego, wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie skutecznej

---

[7] Komunikat Komisji z dnia 9 listopada 2022 r. „w sprawie kierunków reformy unijnych ram zarządzania gospodarczego”, COM(2022) 583 final.

[8] Dokument roboczy służb Komisji SWD(2022) 104 final z dnia 28 marca 2022 r. „Internetowe konsultacje publiczne w sprawie przeglądu unijnych ram zarządzania gospodarczego – Streszczenie odpowiedzi – Sprawozdanie końcowe”.

koordynacji polityk gospodarczych i wielostronnego nadzoru budżetowego ma zastąpić rozporządzenie (WE) nr 1466/97.

Celem tych trzech aktów ustawodawczych jest stworzenie zreformowanych ram opartych na ukierunkowaniu średniookresowym i odpowiedzialności na szczeblu krajowym, mających zapewnić wiarygodną i znaczącą redukcję wysokiego poziomu długu oraz wspierać zrównoważony wzrost sprzyjający włączeniu społecznemu. Zreformowane ramy zarządzania gospodarczego zachowują zatem swoje podstawowe cele, jakimi są dyscyplina budżetowa i wspieranie wzrostu gospodarczego określone w pakcie stabilności i wzrostu oraz w postanowieniach Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej leżących u podstaw paktu.

W dążeniu do zdrowych i zrównoważonych finansów publicznych oraz wspieraniu wzrostu, zreformowane ramy mają również wypełniać główne założenia paktu fiskalnego, który stanowi tytuł III Traktatu o stabilności, koordynacji i zarządzaniu w unii gospodarczej i walutowej („TSCG")[9]. Ponadto inne elementy proponowanych przepisów zachowują istotę paktu fiskalnego. Niniejsze rozporządzenie wprowadza średniookresowe ukierunkowanie oparte na specyficznych dla poszczególnych krajów wyzwaniach związanych z długiem i częściowo odzwierciedla w ten sposób zawarty w pakcie fiskalnym wymóg konwergencji w stosunku do celów średniookresowych, który ma uwzględniać wyzwania związane z długiem publicznym w danym kraju (art. 3 ust. 1 lit. b) TSCG). Pakt fiskalny kładzie nacisk na saldo strukturalne, a równocześnie wymaga analizy wydatków po ich skorygowaniu o działania dyskrecjonalne po stronie dochodów na potrzeby oceny ogólnej dotyczącej zgodności (art. 3 ust. 1 lit. b) TSCG) – analizę taką podtrzymano w niniejszym rozporządzeniu. Pakt fiskalny dopuszcza tymczasowe odchylenia od celu średniookresowego lub prowadzącej do niego ścieżki dostosowania jedynie w wyjątkowych okolicznościach (art. 3 ust. 1 lit. c) TSCG) – to samo przewidziano w niniejszym rozporządzeniu. Pakt fiskalny stanowi, że w przypadku zaobserwowania znacznych odchyleń od celu średniookresowego lub prowadzącej do niego ścieżki dostosowania należy wdrożyć środki korygujące odchylenia w określonym czasie (art. 3 ust. 1 lit. e) TSCG). Podobnie w zreformowanych ramach wymaga się korekty odchyleń od ścieżki wydatków netto określonej przez Radę. Ponadto jeżeli odchylenia skutkują deficytem przekraczającym 3 % PKB, państwo członkowskie może zostać objęte procedurą nadmiernego deficytu. W przypadku państwa członkowskiego o długu publicznym przekraczającym 60 % PKB PND

---

[9] W celu wzmocnienia dyscypliny budżetowej w całym cyklu gospodarczym w dniu 2 marca 2012 r. 25 państw członkowskich ratyfikowało międzyrządowy Traktat o stabilności, koordynacji i zarządzaniu w unii gospodarczej i walutowej. Zgodnie z art. 2 akapit pierwszy TSCG „Umawiające się Strony stosują i interpretują [jego] postanowienia [...] zgodnie z Traktatami stanowiącymi podstawę Unii Europejskiej, w szczególności z art. 4 ustęp 3 Traktatu o Unii Europejskiej, oraz z prawem Unii Europejskiej, w tym z przepisami dotyczącymi procedury w przypadkach, w których konieczne jest przyjęcie prawodawstwa wtórnego". Zgodnie z art. 2 akapit drugi TSCG „ma zastosowanie w zakresie, w jakim jest zgodny z Traktatami stanowiącymi podstawę Unii Europejskiej oraz z prawem Unii Europejskiej. Nie narusza on kompetencji Unii do podejmowania działań w ramach unii gospodarczej". Tytuł III TSCG, „pakt fiskalny", jest wiążący dla państw członkowskich, których walutą jest euro, oraz, na zasadzie dobrowolności, dla innych państw członkowskich (art. 1 ust. 2 i art. 14 ust. 5). Art. 16 TSCG stanowi, że „przed upływem pięciu lat od wejścia w życie niniejszego Traktatu, na podstawie oceny doświadczeń z jego wdrażania, podjęte zostaną niezbędne kroki, zgodnie z postanowieniami Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, mające na celu włączenie treści postanowień niniejszego Traktatu do ram prawnych Unii Europejskiej".

oparta na kryterium długu zostałaby wzmocniona – koncentrowałaby się na odchyleniach od ścieżki wydatków netto, zastępując obecną wartość odniesienia dotyczącą redukcji długu (tzw. „zasadę 1/20”), która narzucała zbyt duży wysiłek fiskalny. Pakt fiskalny powierza niezależnym instytucjom fiskalnym rolę w zakresie monitorowania zgodności z jego przepisami. Przepisy dotyczące roli i niezależności tych instytucji monitorujących, które musiały zostać szczegółowo określone we wspólnych zasadach zaproponowanych przez Komisję[10] zgodnie z art. 3 ust. 2 TSCG, zostały obecnie w pełni włączone do wniosku zmieniającego dyrektywę 2011/85. Pakt fiskalny stanowi, że Komisja i Rada odgrywają rolę w procesie egzekwowania przepisów (art. 5 TSCG), co zostało uwzględnione we wniosku dotyczącym rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1467/97.

Podobieństwa między paktem fiskalnym a zreformowanymi ramami zarządzania gospodarczego wynikają również z wdrożenia paktu fiskalnego do krajowych porządków prawnych. Większość umawiających się stron TSCG transponowała jego postanowienia do prawa krajowego, wprowadzając bezpośrednie powiązanie z odpowiednimi przepisami UE[11]. Dotyczy to celu średniookresowego i ścieżki konwergencji, jak również oceny znacznego odchylenia czy też przepisów wymagających zastosowania się do zaleceń przyjętych przez Radę (wszystkie pochodzą z rozporządzenia (WE) nr 1466/97).

Ze względu na te podobieństwa proponowane zreformowane ramy zarządzania gospodarczego można uznać za włączenie treści przepisów fiskalnych TSCG do ram prawnych UE, zgodnie z art. 16 TSCG.

- **Spójność z innymi politykami Unii**

Wniosek jest częścią pakietu, którego celem jest przejście na wspólne unijne ramy nadzoru oparte na ryzyku, które różnicują podejście wobec państw członkowskich przez uwzględnienie ich wyzwań związanych z długiem publicznym. Wprowadza on zmiany do unijnych ram fiskalnych przez zintegrowanie celów fiskalnych oraz dotyczących reform i inwestycji w ramach jednego, całościowego średniookresowego planu fiskalno-strukturalnego, który będzie stanowił fundament nowych ram. Plan będzie obejmował wszystkie zobowiązania w zakresie reform i inwestycji podjęte przez państwa członkowskie w celu sprostania wyzwaniom wskazanym w kontekście europejskiego semestru, m.in. w zaleceniach dla poszczególnych krajów. Pakiet zobowiązań dotyczących reform i inwestycji mógłby umożliwiać przedłużenie terminu dostosowania fiskalnego, pod warunkiem, że spełniają łącznie określone kryteria, takie jak pobudzanie wzrostu (przykłady takich reform to: stawianie czoła wyzwaniom związanym ze starzeniem się społeczeństwa, poprawa funkcjonowania rynku pracy i zwiększenie podaży pracy, stymulowanie innowacji i rozwój umiejętności, poprawa otoczenia biznesowego[12], usuwanie barier dla jednolitego rynku i przeciwdziałanie strategicznym zależnościom), wspieranie stabilności fiskalnej (przykładami takich reform są reformy emerytalne, reformy zwiększające efektywność

---

[10] Zob. komunikat Komisji z dnia 20 czerwca 2012 r. „Wspólne zasady dotyczące krajowych mechanizmów korekty fiskalnej”, COM(2012) 342 final.

[11] https://economy-finance.ec.europa.eu/system/files/2017-02/c20171201_en.pdf

[12] Kluczowymi elementami w tym kontekście są: dobre rządy oraz poszanowanie praworządności, w szczególności niezależne, wysokiej jakości i efektywne systemy wymiaru sprawiedliwości, funkcjonujące i skuteczne systemy podatkowe, skuteczne ramy prawne dotyczące niewypłacalności, a także solidne ramy w zakresie przeciwdziałania korupcji i nadużyciom finansowym.

kosztową wydatków publicznych lub reformy zwiększające pobór podatków) i spójność ze wspólnymi priorytetami Unii określonymi w załączniku VI do proponowanego rozporządzenia.

Proponowane rozporządzenie jest powiązane z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1176/2011 z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie zapobiegania zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania[13], ponieważ Rada może przyjąć zalecenie stwierdzające istnienie nadmiernego zakłócenia równowagi w przypadku, gdy dane państwo członkowskie nie wykonuje zobowiązań dotyczących reform i inwestycji zawartych w jego średniookresowym planie fiskalno-strukturalnym w celu uwzględnienia skierowanych do niego zaleceń dla poszczególnych krajów, które są istotne z punktu widzenia procedury dotyczącej zakłóceń równowagi makroekonomicznej. Ponadto, jeśli wobec danego państwa członkowskiego wszczęta została procedura dotycząca nadmiernego zakłócenia równowagi, na mocy proponowanego rozporządzenia musi ono przedłożyć zmieniony średniookresowy plan fiskalno-strukturalny, który będzie służył jako plan działań naprawczych zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1176/2011.

Proponowane rozporządzenie jest powiązane również z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 472/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie wzmocnienia nadzoru gospodarczego i budżetowego nad państwami członkowskimi należącymi do strefy euro dotkniętymi lub zagrożonymi poważnymi trudnościami w odniesieniu do ich stabilności finansowej[14]. Na mocy proponowanego rozporządzenia państwa członkowskie strefy euro objęte programem dostosowań makroekonomicznych na podstawie rozporządzenia (UE) nr 472/2013 będą zwolnione z obowiązku przedkładania krajowych średniookresowych planów fiskalno-strukturalnych i rocznych sprawozdań z postępów na przez cały okres trwania tego programu. Ponadto państwa członkowskie strefy euro objęte wzmocnionym nadzorem w ramach rozporządzenia (UE) nr 472/2013 będą musiały uwzględniać zalecenia Rady skierowane do nich zgodnie z art. 121 ust. 4 TFUE w przypadku odchylenia od ścieżki wydatków netto.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

• Podstawa prawna

Podstawę prawną niniejszego instrumentu stanowi art. 121 ust. 6 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).

Na mocy tego postanowienia Parlament Europejski i Rada, stanowiąc w drodze rozporządzeń zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą, mogą przyjąć szczegółowe zasady wielostronnego nadzoru nad państwami członkowskimi, w tym ustanowić wielostronną procedurę oceny polityk państw członkowskich. Głównym celem art. 121 TFUE jest koordynacja polityk gospodarczych państw członkowskich z uwagi na istniejące między nimi współzależności.

---

[13] Dz.U. L 306 z 23.11.2011, s. 25.

[14] Dz.U. L 140 z 27.5.2013, s. 1.

Art. 121 ust. 6 TFUE stanowi podstawę prawną rozporządzenia (WE) nr 1466/97, które zostanie zastąpione niniejszym wnioskiem. Cel niniejszego wniosku pozostaje podobny do celu, który przedstawiono w rozporządzeniu (WE) nr 1466/97, a mianowicie zapewnienie koordynacji polityk gospodarczych państw członkowskich i wielostronnego nadzoru budżetowego nad nimi, aby zapewnić poszanowanie zasad przewodnich dotyczących stabilnych cen, zdrowych finansów publicznych i warunków pieniężnych oraz trwałej równowagi płatniczej.

- **Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)**

Wniosek ma na celu przejście na unijne ramy nadzoru oparte na ryzyku, które różnicują podejście wobec państw członkowskich przez uwzględnienie ich wyzwań związanych z długiem publicznym. Krajowe średniookresowe plany fiskalno-strukturalne stanowią fundament proponowanych ram. Ramy te przyczynią się do zintegrowania celów w zakresie polityki fiskalnej, reform i inwestycji, w tym celów dotyczących zlikwidowania zakłóceń równowagi makroekonomicznej, w stosownych przypadkach, oraz do wdrożenia Europejskiego filaru praw socjalnych, w ramach jednego całościowego planu średniookresowego, ustanawiając w ten sposób spójny i sprawny proces. Zapewni to państwom członkowskim większą swobodę w ustalaniu trajektorii fiskalnej wydatków netto, a tym samym zwiększy poczucie odpowiedzialności na szczeblu krajowym za trajektorie fiskalne. Jednocześnie ważne jest, aby plany te były oparte na wspólnych ramach unijnych w kontekście europejskiego semestru, aby zapewnić wielostronny nadzór nad państwami członkowskimi, biorąc pod uwagę potencjalne efekty zewnętrzne wpływające na członków unii gospodarczej i walutowej. Zapewnia to również równe traktowanie państw członkowskich i spójność ze wspólnymi priorytetami Unii.

Wniosek jest zgodny z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Cel wniosku, a mianowicie zapewnienie koordynacji polityk gospodarczych państw członkowskich i wielostronnego nadzoru budżetowego nad nimi zgodnie z TFUE, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie i może zostać lepiej osiągnięty na szczeblu Unii.

- **Proporcjonalność**

Wniosek jest zgodny z zasadą proporcjonalności określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Nie wykracza on poza to, co jest konieczne, by osiągnąć cele instrumentu.

- **Wybór instrumentu**

W art. 121 ust. 6 TFUE przewidziano rozporządzenia.

3. WYNIKI OCEN *EX POST*, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Oceny *ex post*/oceny adekwatności obowiązującego prawodawstwa**

  W lutym 2020 r.[15] i październiku 2021 r.[16] opublikowano retrospektywne oceny unijnych ram zarządzania gospodarczego.

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

Przeprowadzono szeroko zakrojone konsultacje z zainteresowanymi stronami. Objęły one:

- Konsultacje internetowe w celu zebrania opinii zainteresowanych stron, społeczeństwa obywatelskiego i obywateli. W marcu 2022 r. opublikowano sprawozdanie podsumowujące wyniki tych konsultacji.
- Pogłębione dyskusje tematyczne z państwami członkowskimi odbyły się na forum Rady (ECOFIN), Eurogrupy, Komitetu Ekonomiczno-Finansowego i Komitetu Polityki Gospodarczej.

Wyniki zostały uwzględnione w komunikacie Komisji z dnia 9 listopada 2022 r. w sprawie kierunków reformy ram zarządzania gospodarczego[17] oraz w niniejszym wniosku.

Po przyjęciu komunikatu z dnia 9 listopada 2022 r. Komisja przekazała państwom członkowskim dodatkowe materiały dotyczące skutków proponowanej reformy i odbyły się dalsze dyskusje z państwami członkowskimi w Radzie i z Parlamentem Europejskim, które uwzględniono w niniejszym wniosku:

- 15 marca 2023 r. Parlament Europejski przyjął roczne sprawozdania dotyczące europejskiego semestru, w których skoncentrował się również na reformie unijnych ram zarządzania gospodarczego i przyszłości europejskiego semestru.
- 14 marca 2023 r. Rada (ECOFIN) przyjęła konkluzje w sprawie kierunków reformy unijnych ram zarządzania gospodarczego, które zostały zatwierdzone przez Radę Europejską w dniach 23–24 marca 2023 r.

- **Ocena skutków**

W odniesieniu do niniejszego wniosku przyznano odstępstwo od oceny skutków ze względu na (i) brak wariantów, ponieważ unijne ramy fiskalne wyznaczają granice, w jakich przegląd jest możliwy, oraz (ii) skupienie się na ukierunkowanych zmianach, które (iii) nie skutkują zwiększeniem wymogów sprawozdawczych dla państw członkowskich i (iv) opierają się na zgromadzonych niedawno informacjach opublikowanych jako dokumenty robocze i komunikaty Komisji z lat 2020–2022.

---

[15] Komunikat Komisji z dnia 5 lutego 2020 r. „Przegląd zarządzania gospodarczego, Sprawozdanie dotyczące stosowania rozporządzeń (UE) nr 1173/2011, 1174/2011, 1175/2011, 1176/2011, 1177/2011, 472/2013 i 473/2013 oraz przydatności dyrektywy Rady 2011/85/UE”, COM(2020) 55 final.

[16] Komunikat Komisji, COM(2021) 662 final, z dnia 19 października 2021 r. „Gospodarka UE po pandemii COVID-19: wpływ na zarządzanie gospodarcze”.

[17] COM(2022) 583 final.

- **Prawa podstawowe**

Wniosek nie ma wpływu na prawa.

4. WPŁYW NA BUDŻET

Wniosek nie ma wpływu finansowego na budżet UE.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania**

W proponowanym rozporządzeniu nie zawarto wymogu wprowadzenia środków ułatwiających jego wdrożenie. Przedmiot niniejszego działania legislacyjnego nie wiąże się dla państw członkowskich z wyzwaniami dotyczącymi wdrażania.

Proponowane rozporządzenie upraszcza wymogi sprawozdawcze spoczywające na państwach członkowskich dzięki zastosowaniu jednolitego wskaźnika operacyjnego w postaci ścieżki wydatków netto oraz wprowadzeniu jednego, całościowego i zintegrowanego krajowego średniookresowego planu fiskalno-strukturalnego, który zastępuje programy stabilności lub konwergencji oraz krajowe programy reform państw członkowskich.

Proponowane rozporządzenie zawiera klauzulę przeglądową na podstawie art. 36, zgodnie z którą co 5 lat Komisja będzie publikować sprawozdanie na temat stosowania niniejszego rozporządzenia. Sprawozdanie obejmie: (i) skuteczność rozporządzenia, zwłaszcza kwestii, czy przepisy regulujące podejmowanie decyzji okazały się wystarczająco skuteczne, aby zapewnić osiągnięcie tendencji spadkowej długu publicznego albo utrzymanie go na ostrożnym poziomie; (ii) postępy w zapewnianiu ściślejszej koordynacji polityki gospodarczej i trwałej konwergencji dokonań gospodarczych państw członkowskich zgodnie z TFUE.

W celu zapewnienia, aby zmienione unijne ramy zarządzania gospodarczego zostały wdrożone przez państwa członkowskie, zasadniczym elementem reformy będzie zwiększenie poczucia odpowiedzialności na szczeblu krajowym. Zostanie to osiągnięte dzięki temu, że wymogi określone we wspólnych ramach unijnych będą w większym stopniu przedmiotem krajowych debat politycznych, i dzięki rozszerzeniu roli niezależnych instytucji fiskalnych poprzez włączenie ich w monitorowanie wdrażania krajowych średniookresowych planów fiskalno-strukturalnych przez państwa członkowskie. Ponadto Komisja zbada, w jaki sposób można wzmocnić rolę Europejskiej Rady Budżetowej[18], utrzymując jednocześnie rolę nadzorczą powierzoną Komisji w traktatach UE. Obecnie do zadań Europejskiej Rady Budżetowej należy ocena wdrażania unijnych ram fiskalnych, w szczególności ich spójności horyzontalnej, ewentualnych przypadków poważnej niezgodności, a także adekwatności kursu polityki fiskalnej. Europejska Rada Budżetowa doradza Komisji w tych kwestiach

[18] Decyzja Komisji (UE) 2015/1937 z dnia 21 października 2015 r. ustanawiająca niezależną doradczą Europejską Radę Budżetową (Dz.U. L 282 z 28.10.2015, s. 37).

i wskazuje na możliwości w zakresie polityki dostępne w ramach paktu stabilności i wzrostu, jeśli zidentyfikuje zagrożenia dla prawidłowego funkcjonowania unii gospodarczej i walutowej. Współpracuje również z krajowymi niezależnymi instytucjami fiskalnymi w celu wymiany najlepszych praktyk i ułatwienia wspólnego rozumienia. Nowe zadania Europejskiej Rady Budżetowej mogłyby obejmować informowanie na temat okresowej oceny zreformowanych ram i dostarczanie ocen dotyczących wdrażania głównych elementów zreformowanego systemu zarządzania. Europejska Rada Budżetowa mogłaby również wydawać opinię, aby pomóc Radzie w podejmowaniu decyzji w sprawie uruchomienia (lub przedłużenia obowiązywania) ogólnej klauzuli wyjścia.

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

W rozdziale 1 (art. 1 i 2) proponowanego rozporządzenia przedstawiono cel rozporządzenia, którym jest w szczególności ustanowienie szczegółowych zasad dotyczących treści krajowych średniookresowych planów fiskalno-strukturalnych, sposobu ich przedkładania, oceny i monitorowania. Zdefiniowano w nim również najważniejsze terminy stosowane w rozporządzeniu.

Rozdział 2 (art. 3 i 4) proponowanego rozporządzenia zawiera przepisy regulujące europejski semestr. Na podstawie tych przepisów unijne ramy fiskalne zostają wprowadzone do cyklu nadzoru europejskiego semestru. Przepisy te stanowią również, że państwa członkowskie muszą kierować się wytycznymi wydanymi przez Radę i określają instrumenty prawne, które można zastosować w przypadku nieuwzględnienia tych wytycznych przez państwa członkowskie.

W rozdziale 3 (art. 5–8) proponowanego rozporządzenia skoncentrowano się na trajektorii technicznej, która będzie określana przez Komisję dla państw członkowskich o długu publicznym przekraczającym 60 % PKB lub deficycie sektora instytucji rządowych i samorządowych przekraczającym 3 % PKB.

W rozdziale 4 (art. 9–19) proponowanego rozporządzenia określono proces przedkładania średniookresowych planów fiskalno-strukturalnych. W przepisach tych ustanowiono obowiązek przedłożenia przez każde państwo członkowskie średniookresowego planu fiskalno-strukturalnego, wyznaczono cele dialogu technicznego między Komisją a państwem członkowskim prowadzonego przed przedłożeniem planów, określono treść i wymogi planów, warunki i kryteria przedłużenia okresu dostosowania, proces oceny planu przez Komisję, a także proces zatwierdzania przez Radę. W artykułach tych opisano również warunki, zgodnie z którymi Rada może zażądać od państwa członkowskiego przedłożenia zmienionego planu i zaproponować zmianę zatwierdzonej przez Radę ścieżki wydatków netto w przypadku niespełnienia przez państwo członkowskie wymaganych warunków dotyczących przedłożenia zmienionego planu lub w przypadku niewykonania zobowiązań dotyczących reform i inwestycji, które stanowią podstawę przedłużenia okresu dostosowania.

W rozdziale 5 (art. 20–25) proponowanego rozporządzenia ustanowiono proces monitorowania krajowych średniookresowych planów fiskalno-strukturalnych oraz określono postępowanie w przypadku wystąpienia znacznego ryzyka odchylenia od ścieżki wydatków netto. Państwa członkowskie muszą przedkładać roczne sprawozdania z postępów, a Komisja będzie monitorować wdrażanie ścieżek wydatków netto, w tym poprzez ustanowienie rachunku kontrolnego. We wspomnianych artykułach określono również rolę krajowych niezależnych instytucji fiskalnych w procesie monitorowania oraz określono warunki uruchomienia ogólnej klauzuli wyjścia lub klauzuli wyjścia dotyczącej poszczególnych krajów.

W rozdziale 6 (art. 26–29) proponowanego rozporządzenia przewidziano warunki, zgodnie z którymi odbywa się dialog gospodarczy między instytucjami i państwami członkowskimi, w tym konieczność informowania Parlamentu Europejskiego o stosowaniu rozporządzenia, podejście „przestrzegaj lub wyjaśnij" oraz możliwość wymiany poglądów między Parlamentem Europejskim a państwem członkowskim, w którym występuje znaczne ryzyko odchylenia od ścieżki wydatków netto.

W rozdziale 7 (art. 30) proponowanego rozporządzenia określono powiązanie z rozporządzeniem (UE) nr 1176/2011, w którym wymaga się uwzględnienia uruchomienia procedury dotyczącej nadmiernego zakłócenia równowagi w przypadku, gdy państwa członkowskie nie wykonują zobowiązań dotyczących reform i inwestycji istotnych dla procedury dotyczącej zakłóceń równowagi makroekonomicznej, które to zobowiązania zawarto w ich średniookresowych planach fiskalno-strukturalnych. W rozdziale tym przewidziano ponadto, że po wszczęciu wobec państwa członkowskiego procedury dotyczącej nadmiernego zakłócenia równowagi na podstawie rozporządzenia (UE) nr 1176/2011 będzie ono musiało przedłożyć zmieniony średniookresowy plan fiskalno-strukturalny, który będzie służył jako plan działań naprawczych na mocy tegoż rozporządzenia.

W rozdziale 8 (art. 31) proponowanego rozporządzenia określono powiązania z rozporządzeniem (UE) nr 472/2013. W rozdziale tym zwolniono państwa członkowskie strefy euro objęte programem dostosowań makroekonomicznych odstępstwo z obowiązku przedkładania średniookresowego planu fiskalno-strukturalnego i rocznego sprawozdania z postępów oraz nałożono wymóg, aby państwa członkowskie strefy euro objęte wzmocnionym nadzorem uwzględniały zalecenia Rady skierowane do niego na podstawie art. 121 ust. 4 TFUE w przypadku odchylenia od ścieżki wydatków netto.

W rozdziale 9 (art. 32 i 33) proponowanego rozporządzenia powierzono Komisji uprawnienia do wprowadzania zmian w załącznikach (z wyjątkiem załącznika I) w drodze aktów delegowanych i przewidziano warunki wykonywania przez Komisję przekazanych uprawnień.

W rozdziale 10 (art. 34–38) proponowanego rozporządzenia ustanowiono wspólne przepisy mające zastosowanie do proponowanego rozporządzenia w odniesieniu do dialogu z państwami członkowskimi i misji prowadzonych w tych państwach, klauzuli przeglądowej, uchylenia rozporządzenia (WE) nr 1466/97 i wejścia w życie.

Załączniki I–VII do proponowanego rozporządzenia zawierają następujące elementy: kryteria ustalania średniookresowej trajektorii technicznej dla państw członkowskich o długu publicznym przekraczającym 60 % PKB lub deficycie sektora instytucji rządowych i samorządowych przekraczającym 3 % PKB; informacje przedstawiane przez państwa członkowskie w średniookresowych planach fiskalno-strukturalnych; informacje przedstawiane przez państwa członkowskie w rocznych sprawozdaniach z postępów; funkcjonowanie rachunku kontrolnego; metodę oceny prawdopodobieństwa tendencji przez Komisję; wykaz wspólnych priorytetów Unii oraz ramy oceny zobowiązań dotyczących pakietu reform i inwestycji, które stanowią podstawę przedłużenia okresu dostosowania fiskalnego.

2023/0138 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie skutecznej koordynacji polityk gospodarczych i wielostronnego nadzoru budżetowego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1466/97

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 121 ust. 6,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego (przypis),

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Przewidziana w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) koordynacja polityk gospodarczych państw członkowskich w Unii zapewnia poszanowanie zasad przewodnich dotyczących stabilnych cen, zdrowych finansów publicznych i warunków pieniężnych oraz trwałej równowagi płatniczej.

(2) Pakt stabilności i wzrostu, który początkowo obejmował rozporządzenie Rady (WE) nr 1466/97[19], rozporządzenie Rady (WE) nr 1467/97 z dnia 7 lipca 1997 r.[20] oraz rezolucję Rady Europejskiej z dnia 17 czerwca 1997 r. w sprawie paktu stabilności i wzrostu[21], opiera się na celu, jakim są zdrowe i stabilne finanse publiczne, co ma służyć wzmocnieniu warunków zapewniających stabilność cen oraz silny zrównoważony wzrost, których fundamentem jest stabilność finansowa, pomagając równocześnie w osiągnięciu celów Unii w zakresie zrównoważonego wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu i zatrudnienia.

(3) Ramy zarządzania fiskalnego, będące przedmiotem niniejszego rozporządzenia, stanowią część europejskiego semestru, który obejmuje również koordynację i nadzór nad polityką gospodarczą i polityką zatrudnienia państw członkowskich w szerszym ujęciu, zgodnie z art. 121 i 148 TFUE.

---

[19] Rozporządzenie Rady nr 1466/97/WE z dnia 7 lipca 1997 r. w sprawie wzmocnienia nadzoru pozycji budżetowych oraz nadzoru i koordynacji polityk gospodarczych (Dz.U. L 209 z 2.8.1997, s. 1).

[20] Rozporządzenie Rady (WE) nr 1467/97 z dnia 7 lipca 1997 r. w sprawie przyspieszenia i wyjaśnienia procedury nadmiernego deficytu (Dz.U. L 209 z 2.8.1997, s. 6).

[21] Rezolucja Rady Europejskiej w sprawie paktu stabilności i wzrostu, Amsterdam, z dnia 17 czerwca 1997 r. (Dz.U. C 236 z 2.8.1997, s. 1).

(4) Udział partnerów społecznych, organizacji społeczeństwa obywatelskiego i innych odpowiednich zainteresowanych podmiotów w europejskim semestrze ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia poczucia odpowiedzialności oraz przejrzystego i sprzyjającego włączeniu społecznemu kształtowania polityki.

(5) Ramy zarządzania gospodarczego Unii powinny zostać dostosowane, aby lepiej uwzględniały coraz większe różnice między poszczególnymi państwami członkowskimi, jeśli chodzi o sytuację fiskalną, wyzwania związane z długiem publicznym i inne słabe punkty. Zdecydowana reakcja polityczna na pandemię COVID-19 okazała się bardzo skuteczna w łagodzeniu szkód gospodarczych i społecznych wynikających z kryzysu, ale kryzys ten doprowadził do znacznego wzrostu wskaźników zadłużenia sektora publicznego i prywatnego, w związku z czym ważne jest stopniowe, trwałe i sprzyjające wzrostowi gospodarczemu obniżenie wskaźników zadłużenia do ostrożnych poziomów oraz wyeliminowanie zakłóceń równowagi makroekonomicznej przy należytym uwzględnieniu celów w zakresie zatrudnienia i celów społecznych. Jednocześnie ramy zarządzania gospodarczego Unii należy dostosować, aby pomóc w sprostaniu średnio- i długoterminowym wyzwaniom stojącym przed Unią, w tym w realizacji sprawiedliwej transformacji cyfrowej i ekologicznej między innymi przez prawo o klimacie[22], zapewnienie bezpieczeństwa energetycznego, otwartą strategiczną autonomię, przeciwdziałanie zmianom demograficznym, wzmocnienie odporności społecznej i gospodarczej oraz wdrożenie strategicznego kompasu na rzecz bezpieczeństwa i obrony – wszystkie one wymagają reform i trwałego wysokiego poziomu inwestycji w nadchodzących latach.

(6) Ramy zarządzania gospodarczego Unii powinny koncentrować się na stabilności długu i zrównoważonym wzroście sprzyjającym włączeniu społecznemu, a zatem powinny różnicować podejście wobec państw członkowskich przez uwzględnienie wyzwań związanych z ich długiem publicznym i dopuszczenie trajektorii fiskalnych specyficznych dla poszczególnych krajów.

(7) W ramach procedury wielostronnego nadzoru określonej w art. 121 ust. 2, 3 i 4 oraz art. 148 ust. 4 TFUE należy nadzorować, zgodnie z bardziej szczegółowymi przepisami, pełen zakres zmian w sferze gospodarki i zatrudnienia w każdym z państw członkowskich i w Unii. Obejmuje to wykrywanie zakłóceń równowagi makroekonomicznej oraz zapobieganie nadmiernym zakłóceniom równowagi i ich korygowanie zgodnie z rozporządzeniami Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1174/2011[23] i (UE) nr 1176/2011[24]. Na potrzeby monitorowania takich zmian

---

22 Europejskie prawo o klimacie ustanawia ogólnounijny cel neutralności klimatycznej do 2050 r. oraz zobowiązuje instytucje Unii i państwa członkowskie do postępów w zwiększaniu zdolności przystosowawczych, co wymaga znacznych inwestycji publicznych w celu ograniczenia negatywnych społeczno-gospodarczych skutków zmiany klimatu dla UE i jej państw członkowskich, w tym negatywnego wpływu na wzrost gospodarczy i stabilność fiskalną.

23 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1174/2011z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie środków egzekwowania korekty nadmiernych zakłóceń równowagi makroekonomicznej w strefie euro (Dz.U. L 306 z 23.11.2011, s. 8).

24 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1176/2011 z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie zapobiegania zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania (Dz.U. L 306 z 23.11.2011, s. 25).

w gospodarce i zatrudnieniu państwa członkowskie powinny przedstawiać informacje w formie średniookresowych planów fiskalno-strukturalnych.

(8) Należy zatem ustanowić szczegółowe przepisy dotyczące treści krajowych średniookresowych planów fiskalno-strukturalnych, sposobu ich przedkładania, oceny i monitorowania w celu wspierania stabilności długu oraz zrównoważonego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu w państwach członkowskich, a także zapobiegania występowaniu nadmiernych deficytów sektora instytucji rządowych i samorządowych poprzez średniookresowe planowanie.

(9) Fundamentem Ram zarządzania gospodarczego Unii powinny być krajowe średniookresowe plany fiskalno-strukturalne, w których powinny być zawarte zobowiązania poszczególnych państw członkowskich dotyczące budżetu, reform strukturalnych i inwestycji. Każde państwo członkowskie powinno przedstawić plan średniookresowy określający trajektorie fiskalne, a także zobowiązania dotyczące inwestycji publicznych i reform o priorytetowym znaczeniu, które łącznie zapewnią trwałą i stopniową redukcję zadłużenia oraz zrównoważony wzrost gospodarczy sprzyjający włączeniu społecznemu i unikanie procyklicznej polityki fiskalnej, a także zobowiązania dotyczące szerzej zakrojonych reform i inwestycji, w tym w zakresie zielonej i cyfrowej transformacji, odporności społecznej i gospodarczej oraz wdrażania Europejskiego filaru praw socjalnych. W okresie funkcjonowania Instrumentu na rzecz Odbudowy i Zwiększania Odporności[25] należy odpowiednio uwzględniać zobowiązania podjęte w ramach krajowych planów odbudowy i zwiększania odporności.

(10) Fundusze polityki spójności są również zsynchronizowane z procesem europejskiego semestru. Inwestycje i reformy w ramach polityki spójności, będące elementem długoterminowej polityki inwestycyjnej budżetu UE, powinny także zostać należycie uwzględnione przy opracowywaniu krajowych średniookresowych planów fiskalno-strukturalnych. Każde państwo członkowskie powinno również wyjaśnić, w jaki sposób jego krajowy średniookresowy plan fiskalno-strukturalny zapewni spójność z wydatkami na programy UE w pełni kompensowanymi dochodami z funduszy unijnych i odpowiednim współfinansowaniem krajowym.

(11) Przedłożenie krajowego średniookresowego planu fiskalno-strukturalnego powinien poprzedzać dialog techniczny z Komisją w celu zapewnienia zgodności z przepisami niniejszego rozporządzenia. Na podstawie zalecenia Komisji Rada powinna ustalić ścieżkę wydatków netto i zatwierdzić zobowiązania dotyczące reform i inwestycji, w tym zobowiązania podjęte w związku z ewentualnym przedłużeniem okresu dostosowania, w stosownych przypadkach.

(12) Na potrzeby uproszczenia unijnych ram fiskalnych i poprawienia przejrzystości powinien istnieć jednolity wskaźnik operacyjny oparty na stabilności długu, który

---

[25] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/241 z dnia 12 lutego 2021 r. ustanawiające Instrument na rzecz Odbudowy i Zwiększania Odporności (Dz.U. L 57 z 18.2.2021, s. 17).

służyłby jako podstawa do ustalania ścieżki fiskalnej i prowadzenia rocznego nadzoru fiskalnego dla każdego państwa członkowskiego. Ten jednolity wskaźnik operacyjny powinien opierać się na wydatkach pierwotnych netto finansowanych ze środków krajowych, tj. na wydatkach po skorygowaniu o działania dyskrecjonalne po stronie dochodów i z wyłączeniem wydatków z tytułu odsetek, a także cyklicznych wydatków związanych z bezrobociem i wydatków na programy unijne w pełni kompensowanych dochodami z funduszy unijnych. Wskaźnik ten umożliwia stabilizację makroekonomiczną, ponieważ nie oddziałują na niego automatyczne stabilizatory, w tym wahania dochodów i wydatków pozostające poza bezpośrednią kontrolą rządu.

(13) Aby zapewnić państwom członkowskim wytyczne przy opracowywaniu ich średniookresowych planów fiskalno-strukturalnych, Komisja powinna przedstawić trajektorię techniczną opartą na minimalnym dostosowaniu fiskalnym, które zapewni osiągnięcie akceptowalnej tendencji spadkowej trajektorii długu państwa członkowskiego albo pozostawanie długu na ostrożnym poziomie. Komisja powinna również zapewnić, aby wskaźnik długu publicznego na koniec okresu planowania spadł poniżej poziomu z roku poprzedzającego rozpoczęcie trajektorii technicznej. Trwałość tej redukcji długu powinna wynikać z odpowiedniej polityki fiskalnej.

(14) Trajektoria techniczna przedstawiona przez Komisję powinna również zapewnić obniżenie i utrzymanie deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych poniżej wartości referencyjnej wynoszącej 3 % produktu krajowego brutto (PKB).

(15) Aby ocenić potrzebę dalszych dostosowań pod koniec czteroletniego okresu wdrażania krajowego średniookresowego planu fiskalno-strukturalnego, Komisja powinna ponownie ocenić sytuację i przedstawić nową trajektorię techniczną, jeśli poziom długu publicznego państwa członkowskiego nadal przekracza wartość referencyjną wynoszącą 60 % PKB lub deficyt jego sektora instytucji rządowych i samorządowych przekracza wartość referencyjną wynoszącą 3 % PKB.

(16) Każdy krajowy średniookresowy plan fiskalno-strukturalny powinien zawierać informacje o jego statusie w kontekście procedur krajowych, w szczególności informacje o tym, czy plan został przedłożony parlamentowi narodowemu oraz czy został przez niego zatwierdzony. W krajowym średniookresowym planie fiskalno-strukturalnym należy również wskazać, czy parlament narodowy miał możliwość omówienia zalecenia Rady w sprawie poprzedniego planu oraz – w stosownych przypadkach – ewentualnych innych zaleceń lub decyzji Rady, lub ostrzeżeń Komisji.

(17) Jeżeli państwa członkowskie w swoich średniookresowych planach fiskalno-strukturalnych przedstawiają założenia, które różnią się od standardowych ram średniookresowych prognoz Komisji dotyczących długu, powinny one wyjaśnić i należycie uzasadnić te różnice w przejrzysty sposób i za pomocą solidnych argumentów ekonomicznych.

(18) Ponieważ państwa członkowskie mogą ponieść dodatkowe koszty na koniec obowiązywania swojego średniookresowego planu fiskalno-strukturalnego, takie jak koszty starzenia się społeczeństwa lub niekorzystna różnica między stopą oprocentowania długu a stopą wzrostu gospodarczego, powinny one zapewnić, aby saldo nominalne na koniec okresu dostosowania było wystarczające do zapewnienia trwałego utrzymania deficytu poniżej wartości referencyjnej wynoszącej 3 % PKB.

(19) Aby umożliwić właściwe współdziałanie wspólnych ram unijnych i krajowych ram budżetowych, Komisja powinna oprzeć swoją ocenę wyłącznie na zmianach wydatków pierwotnych netto finansowanych ze środków krajowych. Państwa

członkowskie powinny być w stanie wyznaczyć swoje krajowe cele budżetowe za pomocą innego wskaźnika, takiego jak saldo strukturalne, jeśli jest to wymagane w ich krajowych ramach budżetowych.

(20) W swojej ocenie krajowych średniookresowych planów fiskalno-strukturalnych Komisja powinna badać w szczególności wiarygodność założeń makroekonomicznych i fiskalnych w zakresie, w jakim odbiegają one od założeń leżących u podstaw trajektorii technicznej. W szczególności prognozy dotyczące długu przy założeniu niezmiennego kursu polityki, które należy zawrzeć w planie, powinny być spójne i porównywalne z prognozami Komisji.

(21) Aby zapewnić realizację średniookresowych planów fiskalno-strukturalnych, Komisja i Rada powinny monitorować wykonywanie określonych w tych planach zobowiązań dotyczących reform i inwestycji w ramach europejskiego semestru na podstawie rocznych sprawozdań z postępów przedkładanych przez państwa członkowskie oraz zgodnie z postanowieniami art. 121 i 148 TFUE. W tym celu Komisja i Rada powinny zaangażować się w dialog z Parlamentem Europejskim w ramach europejskiego semestru.

(22) Aby zapewnić łagodniejszą redukcję zadłużenia, okres dostosowania może zostać przedłużony o maksymalnie 3 lata, pod warunkiem że państwo członkowskie uzasadni swój średniookresowy plan fiskalno-strukturalny pakietem weryfikowalnych i terminowych reform i inwestycji, które łącznie: pobudzają wzrost gospodarczy, wspierają stabilność fiskalną, uwzględniają wspólne priorytety Unii, odpowiednie zalecenia dla poszczególnych krajów skierowane do państwa członkowskiego w ramach europejskiego semestru, jak również priorytety inwestycyjne poszczególnych krajów bez dokonywania cięć innych inwestycji publicznych finansowanych ze środków krajowych w okresie dostosowania, aby zapewnić makroekonomiczny wpływ inwestycji i uniknąć wypierania innych priorytetów inwestycyjnych.

(23) W celu zapewnienia sprawiedliwego i przejrzystego procesu ocena reform i zobowiązań inwestycyjnych powinna być dokonywana przy użyciu wspólnych ram unijnych. W okresie funkcjonowania Instrumentu na rzecz Odbudowy i Zwiększania Odporności zobowiązania zawarte w krajowych planach odbudowy i zwiększania odporności mogą być uwzględniane przy ocenie wniosku o przedłużenie okresu dostosowania, w stosownych przypadkach. Pakiet reform i inwestycji, od których uzależniono przedłużenie okresu ścieżki dostosowania fiskalnego, powinien być współmierny do skali wyzwań związanych z długiem publicznym, określonej w najnowszym monitorze stabilności długu, oraz wyzwań związanych ze średniookresowym wzrostem gospodarczym w danym państwie członkowskim. W przypadku państw członkowskich, których wyzwania w zakresie długu publicznego są powiązane z poważnymi wyzwaniami dotyczącymi średniookresowego wzrostu, oczekuje się, że pakiet reform i inwestycji przyczyni się również do usunięcia wąskich gardeł utrudniających średniookresowy wzrost.

(24) Zobowiązania dotyczące pakietu reform i inwestycji przedstawione w krajowych średniookresowych planach fiskalno-strukturalnych powinny być dostosowane do wspólnych priorytetów Unii. Zobowiązania te powinny być również spójne z wdrażaniem krajowych strategii przedstawionych przez dane państwo członkowskie w celu realizacji odpowiednich priorytetów Unii. W okresie funkcjonowania Instrumentu na rzecz Odbudowy i Zwiększania Odporności należy zawrzeć,

w stosownych przypadkach, odniesienia do planów odbudowy i zwiększania odporności, aby zapewnić spójność polityki.

(25) W przypadku gdy weryfikowalne i terminowe zobowiązania dotyczące pakietu reform i inwestycji, które stanowią podstawę łagodniejszej ścieżki wydatków netto, nie zostaną zrealizowane w wyznaczonym terminie, Rada, na zalecenie Komisji, może zalecić zaostrzenie dostosowania, tj. skrócenie okresu przedłużenia ścieżki wydatków netto.

(26) W celu zapewnienia informacji potrzebnych do decyzji o działaniach dotyczących egzekwowania przepisów, w szczególności o sprawozdaniu na podstawie art. 126 ust. 3 TFUE, Komisja powinna utworzyć rachunek kontrolny dla każdego państwa członkowskiego, aby rejestrować roczne odchylenia wydatków netto odnotowane w państwie członkowskim od ścieżki wydatków netto ustalonej przez Radę, sumując te odchylenia na przestrzeni czasu.

(27) Niezależne instytucje fiskalne dowiodły swojej zdolności do wspierania dyscypliny fiskalnej i poprawy wiarygodności finansów publicznych państw członkowskich. Aby zwiększyć poczucie odpowiedzialności na szczeblu krajowym, rolę niezależnych instytucji fiskalnych, których tradycyjny mandat obejmuje monitorowanie zgodności z ramami krajowymi, należy rozszerzyć na ramy zarządzania gospodarczego Unii.

(28) Przedstawiając opinię na temat projektów planów budżetowych przedłożonych zgodnie z art. 6 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 473/2013[26], Komisja powinna ocenić, czy projekty planów budżetowych są spójne ze ścieżkami wydatków netto określonymi na podstawie niniejszego rozporządzenia.

(29) Szczególną uwagę należy zwrócić na znaczne ryzyko odchylenia sytuacji budżetowej od ścieżki wydatków netto ustalonej przez Radę. W związku z tym istnieje potrzeba uzupełnienia procedury wielostronnego nadzoru określonej w art. 121 ust. 3 i 4 TFUE systemem wczesnego ostrzegania, w ramach którego Komisja, na mocy art. 121 ust. 4 TFUE, ostrzega państwo członkowskie na wczesnym etapie o potrzebie podjęcia korygujących działań budżetowych w celu zapobieżenia nadmiernemu deficytowi sektora instytucji rządowych i samorządowych. Ponadto w przypadku powtarzających się odchyleń w realizacji budżetu Rada powinna wzmocnić swoje zalecenie i podać je do wiadomości publicznej.

(30) Na wypadek poważnych wstrząsów w strefie euro lub w całej UE konieczne jest posiadanie ogólnej klauzuli wyjścia, aby móc poradzić sobie ze znacznym pogorszeniem koniunktury gospodarczej w strefie euro lub w całej Unii; klauzula ta dopuszcza odchylenie od ścieżki wydatków netto, pod warunkiem że nie zagraża to stabilności fiskalnej w średnim okresie.

(31) Należy również zawrzeć klauzulę wyjścia dotyczącą poszczególnych krajów, która zezwala na odchylenie od ścieżki wydatków netto – pod warunkiem że nie zagraża to

---

[26] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 473/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie wspólnych przepisów dotyczących monitorowania i oceny projektów planów budżetowych oraz zapewnienia korekty nadmiernego deficytu w państwach członkowskich należących do strefy euro (Dz.U. L 140 z 27.5.2013, s. 11).

stabilności fiskalnej w średnim okresie – w przypadku wystąpienia wyjątkowych okoliczności, takich jak nieprzewidywalne zdarzenia zewnętrzne, którym nie można było zapobiec i które wymagają antycyklicznych środków fiskalnych, pozostających poza kontrolą państwa członkowskiego i mających duży wpływ na finanse publiczne państwa członkowskiego. Należy przewidzieć, że taki duży wpływ prowadzi do wstrząsu, którego łączna wielkość wykracza poza „normalny" zakres: na przykład koszty klęsk żywiołowych powinny być uwzględniane w projektach planów budżetowych w pewnym zakresie. Uruchomienie i przedłużenie obowiązywania ogólnych klauzul wyjścia i klauzul wyjścia dotyczących poszczególnych krajów są przedmiotem zalecenia Rady.

(32) Niniejsze rozporządzenie stanowi część pakietu wraz z dyrektywą Rady [XXX zmieniającą 2011/85/UE] i rozporządzeniem Rady [XXX zmieniającym rozporządzenie Rady (WE) nr 1467/97]. Wspólnie stanowią one zreformowane unijne ramy zarządzania gospodarczego, które włączają do prawa Unii treść tytułu III „Pakt fiskalny" w Traktacie o stabilności, koordynacji i zarządzaniu w unii gospodarczej i walutowej[27], zgodnie z jego art. 16. Na podstawie doświadczeń z wdrażaniem przez państwa członkowskie Traktatu o stabilności, koordynacji i zarządzaniu w unii gospodarczej i walutowej proponowany pakiet legislacyjny zachowuje średniookresowe ukierunkowanie paktu fiskalnego jako narzędzie służące osiągnięciu dyscypliny budżetowej i wspieraniu wzrostu gospodarczego. Pakiet obejmuje poprawę wymiaru ukierunkowania na sytuację danego kraju, co ma zwiększyć poczucie odpowiedzialności na szczeblu krajowym, w tym przez wzmocnienie roli niezależnych instytucji fiskalnych, co opiera się przede wszystkim na wspólnych zasadach paktu fiskalnego zaproponowanych przez Komisję[28] zgodnie z art. 3 ust. 2 Traktatu o stabilności, koordynacji i zarządzaniu w unii gospodarczej i walutowej. Analiza wydatków skorygowanych o działania dyskrecjonalne po stronie dochodów na potrzeby oceny ogólnej dotyczącej zgodności wymaganej na mocy paktu fiskalnego została określona w niniejszym rozporządzeniu. Podobnie jak w pakcie fiskalnym tymczasowe odchylenia od planu średniookresowego są dozwolone na mocy niniejszego rozporządzenia jedynie w wyjątkowych okolicznościach. Analogicznie do postanowień paktu fiskalnego, w przypadku znacznych odchyleń od planu średniookresowego należy również wdrożyć działania mające na celu skorygowanie odchyleń w zdefiniowanym terminie. Pakiet wzmacnia nadzór fiskalny i procedury egzekwowania w celu realizacji zobowiązania do wspierania zdrowych i zrównoważonych finansów publicznych oraz zrównoważonego wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu. Reforma ram zarządzania gospodarczego zachowuje zatem podstawowe cele dyscypliny budżetowej i stabilności długu określone w Traktacie o stabilności, koordynacji i zarządzaniu w unii gospodarczej i walutowej.

(33) W celu zapewnienia skutecznego wdrożenia i odpowiedniego monitorowania niniejszego rozporządzenia należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania

---

[27] Traktat o stabilności, koordynacji i zarządzaniu w unii gospodarczej i walutowej z dnia 2 marca 2012 r.

[28] Komunikat Komisji z dnia 20 czerwca 2012 r. „Wspólne zasady dotyczące krajowych mechanizmów korekty fiskalnej", COM(2012) 342 final.

aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do: informacji przedstawianych przez państwa członkowskie w ich średniookresowych planach fiskalno-strukturalnych, informacji przedstawianych przez państwa członkowskie w ich rocznych sprawozdaniach z postępów, funkcjonowania rachunku kontrolnego, metody oceny prawdopodobieństwa tendencji przez Komisję, sporządzania wykazu wspólnych priorytetów Unii oraz ram oceny zobowiązań dotyczących pakietu reform i inwestycji, które stanowią podstawę przedłużenia okresu dostosowania fiskalnego. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa[29]. W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.

(34) Wielostronny nadzór powinien opierać się na niezależnych danych statystycznych o wysokiej jakości tworzonych zgodnie z zasadami określonymi w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 223/2009[30],

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEDMIOT I DEFINICJE

Artykuł 1

Przedmiot

W niniejszym rozporządzeniu określa się przepisy zapewniające skuteczną koordynację polityk gospodarczych państw członkowskich, wspierając tym samym osiągnięcie celów Unii w zakresie zrównoważonego wzrostu gospodarczego i zatrudnienia.

Przewidziano w nim szczegółowe zasady dotyczące treści krajowych średniookresowych planów fiskalno-strukturalnych, sposobu ich przedkładania, oceny i monitorowania w ramach wielostronnego nadzoru budżetowego prowadzonego przez Radę i Komisję w celu promowania stabilności długu oraz zrównoważonego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu w państwach

---

[29] Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

[30] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 223/2009 z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie statystyki europejskiej oraz uchylające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE, Euratom) nr 1101/2008 w sprawie przekazywania do Urzędu Statystycznego Wspólnot Europejskich danych statystycznych objętych zasadą poufności, rozporządzenie Rady (WE) nr 322/97 w sprawie statystyk Wspólnoty oraz decyzję Rady 89/382/EWG, Euratom w sprawie ustanowienia Komitetu ds. Programów Statystycznych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 87 z 31.3.2009, s. 164).

członkowskich, a także zapobiegania nadmiernym deficytom sektora instytucji rządowych i samorządowych poprzez średniookresowe planowanie.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

1) „zalecenia dla poszczególnych krajów” oznaczają coroczne wytyczne Rady skierowane do państwa członkowskiego dotyczące polityki gospodarczej, polityki budżetowej, polityki zatrudnienia i polityki strukturalnej zgodnie z art. 121 i 148 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE);

2) „wydatki netto” oznaczają wydatki publiczne po skorygowaniu o wydatki z tytułu odsetek, działania dyskrecjonalne po stronie dochodów i inne zmienne budżetowe pozostające poza kontrolą rządu, jak określono w załączniku II lit. a);

3) „trajektoria techniczna” oznacza trajektorię wydatków netto przedstawianą przez Komisję państwom członkowskim o długu publicznym przekraczającym wartość referencyjną wynoszącą 60 % produktu krajowego brutto (PKB) lub deficycie sektora instytucji rządowych i samorządowych przekraczającym wartość referencyjną wynoszącą 3 % PKB, która to trajektoria ma służyć jako wytyczna przy sporządzaniu krajowych średniookresowych planów fiskalno-strukturalnych;

4) „ścieżka wydatków netto” oznacza wieloletnią trajektorię wydatków netto państwa członkowskiego ustaloną przez Radę;

5) „krajowy średniookresowy plan fiskalno-strukturalny” oznacza dokument zawierający zobowiązania państwa członkowskiego dotyczące polityki fiskalnej, reform i inwestycji;

6) „roczne sprawozdanie z postępów” oznacza dokument państwa członkowskiego zawierający sprawozdanie z wdrażania ścieżki wydatków netto oraz zobowiązań dotyczących reform i inwestycji zawartych w jego krajowym średniookresowym planie fiskalno-strukturalnym;

7) „okres dostosowania” oznacza okres, w którym następuje dostosowanie fiskalne państwa członkowskiego, obejmujący minimalny okres dostosowania odpowiadający 4-letniemu okresowi krajowego średniookresowego planu fiskalno-strukturalnego, i jego ewentualne przedłużenie;

8) „rachunek kontrolny” oznacza rejestr skumulowanych odchyleń rzeczywistych wydatków netto w państwie członkowskim od ścieżki wydatków netto;

9) „saldo strukturalne” oznacza saldo sektora instytucji rządowych i samorządowych w ujęciu uwzględniającym zmiany cykliczne, po skorygowaniu o działania tymczasowe;

10) „strukturalne saldo pierwotne” oznacza saldo sektora instytucji rządowych i samorządowych w ujęciu uwzględniającym zmiany cykliczne, po skorygowaniu o działania tymczasowe i wydatki z tytułu odsetek.

ROZDZIAŁ II

EUROPEJSKI SEMESTR

Artykuł 3

Europejski semestr

Aby zapewnić ściślejszą koordynację polityk gospodarczych i trwałą konwergencję wyników gospodarczych i społecznych państw członkowskich, Rada i Komisja prowadzą wielostronny nadzór w ramach europejskiego semestru zgodnie z celami i wymogami określonymi w TFUE. Wielostronny nadzór opiera się na niezależnych danych statystycznych o wysokiej jakości tworzonych zgodnie z zasadami określonymi w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 223/2009.

Europejski semestr obejmuje:

a) formułowanie ogólnych wytycznych w sprawie polityki gospodarczej państw członkowskich i Unii oraz nadzór nad ich wdrażaniem zgodnie z art. 121 ust. 2 TFUE, a także formułowanie zaleceń dla poszczególnych krajów i zalecenia w sprawie polityki gospodarczej strefy euro oraz nadzór nad ich wdrażaniem;

b) formułowanie wytycznych dotyczących polityki zatrudnienia, które mają być uwzględniane przez państwa członkowskie zgodnie z art. 148 ust. 2 TFUE, w tym Europejskiego filaru praw socjalnych, oraz powiązanych zaleceń dla poszczególnych krajów, a także nadzór nad wdrażaniem tych wytycznych i zaleceń;

c) przedkładanie, ocenę i zatwierdzanie średniookresowych planów fiskalno-strukturalnych państw członkowskich, a także ich monitorowanie w ramach rocznych sprawozdań z postępów;

d) nadzór mający na celu zapobieganie zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowanie zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1176/2011;

e) inne wielostronne procedury nadzoru ustanowione przez Parlament Europejski i Radę na podstawie art. 121 ust. 6 TFUE.

Artykuł 4

Wdrażanie europejskiego semestru

1. W razie potrzeby, po dokonaniu zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oceny średniookresowych planów fiskalno-strukturalnych, rocznych sprawozdań z postępów oraz sytuacji społeczno-gospodarczej danych państw członkowskich, Rada kieruje zalecenia do tych państw członkowskich, na podstawie zaleceń Komisji, wykorzystując w pełni instrumenty prawne przewidziane w art. 121 i 148 TFUE oraz w powiązanym prawodawstwie wtórnym.

2. Przed podjęciem kluczowych decyzji dotyczących rozwoju ich polityki gospodarczej, polityki zatrudnienia i polityki budżetowej państwa członkowskie należycie uwzględniają ogólne wytyczne polityk gospodarczych państw członkowskich, wytyczne dotyczące polityki zatrudnienia oraz zalecenia, o których mowa w art. 3 akapit drugi lit. a) i b). Komisja monitoruje postępy w tym zakresie.

3. Niezastosowanie się przez państwo członkowskie do wytycznych może prowadzić do:

a) wystosowania dalszych zaleceń dla poszczególnych krajów;

b) otrzymania ostrzeżenia od Komisji lub zalecenia od Rady na mocy art. 121 ust. 4 TFUE;

c) wprowadzenia środków na podstawie niniejszego rozporządzenia, rozporządzenia Rady (WE) nr 1467/97[31] lub rozporządzenia (UE) nr 1176/2011.

ROZDZIAŁ III

TRAJEKTORIA TECHNICZNA

Artykuł 5

Trajektoria techniczna

Dla każdego państwa członkowskiego o długu publicznym przekraczającym wartość referencyjną wynoszącą 60 % PKB lub deficycie sektora instytucji rządowych i samorządowych przekraczającym wartość referencyjną wynoszącą 3 % PKB, Komisja przedstawia w sprawozdaniu dla Komitetu Ekonomiczno-Finansowego trajektorię techniczną wydatków netto obejmującą minimalny okres dostosowania odpowiadający 4-letniemu okresowi krajowego średniookresowego planu fiskalno-strukturalnego, i jego ewentualne przedłużenie o maksymalnie 3 lata zgodnie z art. 13. Komisja podaje sprawozdanie do wiadomości publicznej.

Artykuł 6

Wymogi dotyczące trajektorii technicznej

Trajektoria techniczna zapewnia:

a) osiągnięcie lub utrzymanie akceptowalnej tendencji spadkowej wskaźnika długu publicznego albo pozostawanie tego wskaźnika na ostrożnym poziomie;

b) obniżenie i utrzymanie deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych poniżej wartości referencyjnej wynoszącej 3 % PKB;

c) aby wysiłek na rzecz dostosowania fiskalnego w okresie objętym krajowym średniookresowym planem fiskalno-strukturalnym był co najmniej proporcjonalny do łącznego wysiłku w całym okresie dostosowania;

d) aby wskaźnik długu publicznego na koniec okresu planowania był niższy od wskaźnika długu publicznego w roku poprzedzającym rozpoczęcie trajektorii technicznej oraz

e) utrzymanie wzrostu krajowych wydatków netto poniżej średniookresowego wzrostu produkcji, w ujęciu średnim, co do zasady w trakcie okresu objętego planem.

[31] Rozporządzenie Rady (WE) nr 1467/97 z dnia 7 lipca 1997 r. w sprawie przyspieszenia i wyjaśnienia procedury nadmiernego deficytu (Dz.U. L 209 z 2.8.1997, s. 6).

Trajektorie techniczne są różne dla każdego państwa członkowskiego. Kryteria ustalania trajektorii technicznych przedstawiono w załączniku I.

Artykuł 7

Wcześniejsze wytyczne Komisji

1. Do dnia [1 marca] roku [xxxx], w którym państwa członkowskie muszą przedłożyć po raz pierwszy swoje średniookresowe plany fiskalno-strukturalne, albo, w stosownych przypadkach, w terminie 3 tygodni od wniosku państwa członkowskiego w sprawie przedłożenia nowego planu, Komisja publikuje:

   a) ramy i wyniki średniookresowej prognozy długu publicznego stanowiące podstawę do przygotowania planów;

   b) własną prognozę makroekonomiczną i założenia makroekonomiczne;

   c) trajektorię techniczną, jeżeli jest ona wymagana na mocy art. 5, oraz odpowiadające jej strukturalne saldo pierwotne.

2. W odniesieniu do państw członkowskich o deficycie sektora instytucji rządowych i samorządowych poniżej wartości referencyjnej wynoszącej 3 % PKB i długu publicznym poniżej wartości referencyjnej wynoszącej 60 % PKB Komisja przedstawia informacje techniczne dotyczące strukturalnego salda pierwotnego, które jest niezbędne do zapewnienia utrzymania deficytu nominalnego poniżej wartości referencyjnej wynoszącej 3 % PKB, bez żadnych dodatkowych środków z zakresu polityki, przez okres 10 lat od zakończenia krajowego średniookresowego planu fiskalno-strukturalnego.

3. Komisja aktualizuje trajektorie techniczne i wytyczne ilościowe co najmniej raz na 4 lata, w odpowiednim terminie poprzedzającym przedłożenie średniookresowych planów fiskalno-strukturalnych w ramach kolejnego cyklu.

Artykuł 8

Ocena prawdopodobieństwa tendencji

Aby ocenić prawdopodobieństwo, że prognozowany wskaźnik długu publicznego danego państwa członkowskiego wykazuje tendencję spadkową albo pozostaje na ostrożnym poziomie, Komisja stosuje metodę, o której mowa w załączniku V. Komisja podaje do wiadomości publicznej swoją analizę prawdopodobieństwa tendencji i dane bazowe.

ROZDZIAŁ IV

KRAJOWE ŚREDNIOOKRESOWE PLANY FISKALNO-STRUKTURALNE

Artykuł 9

Przedkładanie krajowych średniookresowych planów fiskalno-strukturalnych

Każde państwo członkowskie przedkłada Radzie i Komisji krajowy średniookresowy plan fiskalno-strukturalny przed końcem kwietnia po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia. Dane państwo członkowskie i Komisja mogą w razie potrzeby uzgodnić przedłużenie tego terminu o rozsądny okres.

Państwo członkowskie podaje swój krajowy średniookresowy plan fiskalno-strukturalny do wiadomości publicznej.

Artykuł 10

Dialog techniczny

Przed przedłożeniem krajowego średniookresowego planu fiskalno-strukturalnego państwo członkowskie prowadzi dialog techniczny z Komisją w celu zapewnienia zgodności krajowego średniookresowego planu fiskalno-strukturalnego z art. 11, 12 i 14.

Artykuł 11

Treść krajowych średniookresowych planów fiskalno-strukturalnych

1. Krajowy średniookresowy plan fiskalno-strukturalny zawiera informacje wymienione w załączniku II. W szczególności przedstawia on trajektorię wydatków netto obejmującą okres co najmniej 4 lat, a także leżące u jego podstaw założenia makroekonomiczne i planowane środki fiskalno-strukturalne w celu wykazania zgodności z wymogami art. 12.

Krajowy średniookresowy plan fiskalno-strukturalny zawiera również opis działań danego państwa członkowskiego mających na celu uwzględnienie zaleceń dla poszczególnych krajów, w tym zaleceń istotnych dla procedury dotyczącej zakłóceń równowagi makroekonomicznej, oraz ewentualnych ostrzeżeń Komisji lub ewentualnych zaleceń Rady wydanych zgodnie z art. 121 ust. 4 TFUE.

2. W przypadku gdy krajowy średniookresowy plan fiskalno-strukturalny zawiera trajektorię wyższych wydatków netto niż trajektoria techniczna wydana przez Komisję na podstawie art. 5, państwo członkowskie przedstawia w swoim planie solidne i weryfikowalne argumenty ekonomiczne wyjaśniające tę różnicę.

Artykuł 12

Wymogi

Krajowy średniookresowy plan fiskalno-strukturalny:

a) zapewnia dostosowanie fiskalne niezbędne do osiągnięcia lub utrzymania akceptowalnej tendencji spadkowej długu publicznego najpóźniej z końcem okresu dostosowania albo do pozostawania długu publicznego na ostrożnym poziomie oraz do obniżenia i utrzymania deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych poniżej wartości referencyjnej wynoszącej 3 % PKB w średnim okresie;

b) wyjaśnia, w jaki sposób przyczyni się do zapewnienia realizacji inwestycji i reform odpowiadających na główne wyzwania zidentyfikowane w zaleceniach dla poszczególnych krajów w ramach europejskiego semestru, w stosownych przypadkach koryguje zakłócenia równowagi makroekonomicznej stwierdzone w ramach procedury dotyczącej zakłóceń równowagi makroekonomicznej oraz uwzględnia wspólne priorytety Unii, o których mowa w załączniku VI do niniejszego rozporządzenia, w tym Europejski Zielony Ład, Europejski filar praw socjalnych i cyfrową dekadę, a jednocześnie jest spójny ze zaktualizowanymi krajowymi planami w dziedzinie energii i klimatu oraz krajowymi planami działania dotyczącymi cyfrowej dekady;

c) w stosownych przypadkach należy wyjaśnić, w jaki sposób plan zapewni realizację odpowiedniego pakietu reform i inwestycji, o którym mowa w art. 13, który stanowi podstawę przedłużenia okresu dostosowania państwa członkowskiego o maksymalnie 3 lata;

d) wyjaśnia, w jaki sposób przyczyni się do zapewnienia spójności z planem odbudowy i zwiększania odporności danego państwa członkowskiego w okresie dostępności środków z Instrumentu na rzecz Odbudowy i Zwiększania Odporności zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2021/241.

Artykuł 13

Warunki przedłużenia okresu dostosowania

1. W przypadku gdy państwo członkowskie zobowiąże się do wdrożenia odpowiedniego pakietu reform i inwestycji zgodnie z kryteriami określonymi w ust. 2, okres dostosowania może zostać przedłużony o nie więcej niż 3 lata.

2. Zobowiązania dotyczące pakietu reform i inwestycji, które stanowią podstawę przedłużenia okresu dostosowania, muszą być współmierne do skali wyzwań związanych z długiem publicznym i średniookresowym wzrostem gospodarczym w danym państwie członkowskim.

Zobowiązania dotyczące pakietu reform i inwestycji spełniają łącznie następujące kryteria:

(i) pobudzanie wzrostu gospodarczego;

(ii) zwiększanie stabilności fiskalnej;

(iii) realizowanie wspólnych priorytetów Unii, o których mowa w załączniku VI;

(iv) uwzględnianie odpowiednich zaleceń dla poszczególnych krajów skierowanych do danego państwa członkowskiego, w tym, w stosownych przypadkach, zaleceń wydanych w ramach procedury dotyczącej zakłóceń równowagi makroekonomicznej;

(v) zapewnianie, aby ogólny poziom inwestycji publicznych finansowanych ze środków krajowych w okresie obowiązywania krajowego średniookresowego planu fiskalno-strukturalnego był wyższy niż średniookresowy poziom przed okresem obowiązywania tego planu.

3. Każde z zobowiązań dotyczących reform i inwestycji, które stanowią podstawę przedłużenia okresu dostosowania, musi być wystarczająco szczegółowe, przewidywać koncentrację działań na wstępie, oraz być terminowe i weryfikowalne.

4. W okresie obowiązywania Instrumentu na rzecz Odbudowy i Zwiększania Odporności zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2021/241 do celów przedłużenia okresu dostosowania można brać pod uwagę zobowiązania zawarte w zatwierdzonym planie odbudowy i zwiększania odporności danego państwa członkowskiego.

5. Ocenę, czy zobowiązania dotyczące pakietu reform i inwestycji spełniają kryteria określone w ust. 2 oraz czy każde z zobowiązań dotyczących reform i inwestycji spełnia warunki określone w ust. 3, przeprowadza się zgodnie z ramami oceny określonymi w załączniku VII.

Artykuł 14

Zmieniony krajowy średniookresowy plan fiskalno-strukturalny

1. Państwo członkowskie może zwrócić się do Komisji o przedłożenie zmienionego krajowego średniookresowego planu fiskalno-strukturalnego przed upływem okresu dostosowania, gdy wystąpiły obiektywne okoliczności uniemożliwiające realizację pierwotnego planu lub gdy wniosek o przedłożenie nowego planu składa nowy rząd.

2. Przed przedłożeniem zmienionego krajowego średniookresowego planu fiskalno-strukturalnego Komisja przedstawia nową trajektorię techniczną w sprawozdaniu dla Komitetu Ekonomiczno-Finansowego.

3. Biorąc pod uwagę wcześniejsze dostosowanie dokonane przez dane państwo członkowskie lub jego brak, nowa trajektoria techniczna nie może dopuszczać, aby wysiłki na rzecz dostosowania fiskalnego były skoncentrowane na etapie końcowym, i nie może prowadzić do mniejszego dostosowania fiskalnego.

4. W przypadku przedłożenia zmienionego krajowego średniookresowego planu fiskalno-strukturalnego zastosowanie mają art. 12 i 15–19.

5. W stosownych przypadkach Komisja ocenia w szczególności, czy przedłużenie okresu dostosowania ma nadal obowiązywać w ramach zmienionego krajowego średniookresowego planu fiskalno-strukturalnego, biorąc pod uwagę realizację zobowiązań dotyczących pakietu reform i inwestycji, które stanowiły podstawę przedłużenia w ramach pierwotnego planu, a także zmiany w zakresie wyzwań związanych z długiem publicznym w ramach zmienionego krajowego średniookresowego planu fiskalno-strukturalnego.

Artykuł 15

Ocena krajowych średniookresowych planów fiskalno-strukturalnych przez Komisję

1. Komisja ocenia każdy krajowy średniookresowy plan fiskalno-strukturalny w terminie 2 miesięcy od jego przedłożenia. Dane państwo członkowskie i Komisja mogą w razie potrzeby uzgodnić przedłużenie terminu oceny o rozsądny okres.

2. Dokonując oceny krajowego średniookresowego planu fiskalno-strukturalnego, Komisja bada w odniesieniu do wszystkich państw członkowskich:

   a) czy krajowy średniookresowy plan fiskalno-strukturalny zapewni osiągnięcie lub utrzymanie akceptowalnej tendencji spadkowej długu publicznego najpóźniej z końcem okresu dostosowania albo pozostawanie długu na ostrożnym poziomie;

   b) czy deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych utrzymuje się poniżej wartości referencyjnej wynoszącej 3 % PKB przez cały okres obowiązywania planu albo czy deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych szybko powraca poniżej wartości referencyjnej wynoszącej 3 % PKB najpóźniej z końcem okresu dostosowania, jeżeli deficyt przekracza tę wartość referencyjną w momencie przedłożenia krajowego średniookresowego planu fiskalno-strukturalnego;

   c) czy deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych utrzymuje się poniżej wartości referencyjnej wynoszącej 3 % PKB, bez dodatkowych środków budżetowych, przez okres 10 lat;

   d) czy wysiłek na rzecz dostosowania fiskalnego w okresie objętym krajowym średniookresowym planem fiskalno-strukturalnym jest co najmniej proporcjonalny do łącznego wysiłku w całym okresie dostosowania;

   e) czy w latach, w przypadku których przewiduje się, że deficyt danego państwa członkowskiego przekroczy wartość referencyjną wynoszącą 3 % PKB, a przekroczenie to nie jest bliskie wartości referencyjnej ani nie ma charakteru tymczasowego, dostosowanie fiskalne jest zgodne z wartością odniesienia, o której mowa w art. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1467/97 w sprawie przyspieszenia i wyjaśnienia procedury nadmiernego deficytu, zmienionego rozporządzeniem [X] oraz

   f) czy wskaźnik długu publicznego na koniec okresu planowania jest niższy od wskaźnika długu publicznego w roku poprzedzającym rozpoczęcie trajektorii technicznej.

3. Oprócz tego Komisja bada w odniesieniu do danego państwa członkowskiego:

   a) czy zobowiązania dotyczące pakietu reform i inwestycji, które stanowią podstawę przedłużenia okresu dostosowania, spełniają warunki określone w art. 13;

   b) czy pozostałe zobowiązania dotyczące reform i inwestycji zawarte w planie są zgodne z wymogami art. 12 lit. b).

Artykuł 16

Zatwierdzenie przez Radę krajowego średniookresowego planu fiskalno-strukturalnego

Rada, na zalecenie Komisji, przyjmuje zalecenie wyznaczające ścieżkę wydatków netto danego państwa członkowskiego oraz, w stosownych przypadkach, zatwierdzające zobowiązania dotyczące pakietu reform i inwestycji, które stanowią podstawę przedłużenia okresu dostosowania przewidzianego w krajowym średniookresowym planie fiskalno-strukturalnym, co do zasady w terminie czterech tygodni od przyjęcia zalecenia Komisji.

W przypadku gdy, zgodnie z art. 30, krajowy średniookresowy plan fiskalno-strukturalny służy jako plan działań naprawczych koniecznych do skorygowania nadmiernych zakłóceń równowagi makroekonomicznej, Rada zatwierdza w swoim zaleceniu również reformy i inwestycje niezbędne do skorygowania tych zakłóceń.

Artykuł 17

Zalecenie Rady w sprawie zmienionego krajowego średniookresowego planu fiskalno-strukturalnego

Jeżeli Rada uzna, że plan nie spełnia wymogów określonych w art. 15 ust. 2 i art. 15 ust. 3 lit. a), zaleca danemu państwu członkowskiemu, w oparciu o zalecenie Komisji, przedłożenie zmienionego krajowego średniookresowego planu fiskalno-strukturalnego.

Artykuł 18

Zalecenie Rady w przypadku niewypełnienia zobowiązań przez państwo członkowskie

Rada zaleca danemu państwu członkowskiemu, w oparciu o zalecenie Komisji, aby trajektoria techniczna wydana przez Komisję stanowiła ścieżkę wydatków netto państwa członkowskiego, w przypadku gdy:

a) dane państwo członkowskie nie przedstawiło zmienionego krajowego średniookresowego planu fiskalno-strukturalnego w terminie jednego miesiąca od dnia otrzymania zalecenia Rady;

b) Rada uznała, że zmieniony krajowy średniookresowy plan fiskalno-strukturalny nie spełnia wymogów określonych w art. 15 ust. 2 i art. 15 ust. 3 lit. a);

c) dane państwo członkowskie nie przedstawiło nowego krajowego średniookresowego planu fiskalno-strukturalnego na koniec okresu objętego poprzednim krajowym średniookresowym planem fiskalno-strukturalnym.

Artykuł 19

Niewypełnienie przez państwo członkowskie w zadowalający sposób zobowiązań stanowiących podstawę przedłużenia okresu dostosowania

Jeżeli państwu członkowskiemu przyznano przedłużenie okresu dostosowania, ale nie wywiązuje się ono w sposób zadowalający ze swoich zobowiązań dotyczących pakietu reform i inwestycji stanowiących podstawę przedłużenia, o którym mowa w art. 13 ust. 1, Rada może, na zalecenie Komisji, zalecić zmienioną ścieżkę wydatków netto z krótszym okresem dostosowania.

ROZDZIAŁ V

WDRAŻANIE KRAJOWYCH ŚREDNIOOKRESOWYCH PLANÓW FISKALNO-STRUKTURALNYCH

Artykuł 20

Sprawozdanie z postępów

1. Co roku, najpóźniej do dnia 15 kwietnia, każde państwo członkowskie przedkłada Komisji roczne sprawozdanie z postępów w realizacji swoich krajowych średniookresowych planów fiskalno-strukturalnych.

2. Roczne sprawozdanie z postępów, o którym mowa w ust. 1, zawiera w szczególności informacje na temat postępów w realizacji ścieżki wydatków netto, wykonania zobowiązań dotyczących szerzej zakrojonych reform i inwestycji w kontekście europejskiego semestru oraz, w stosownych przypadkach, postępów w spełnianiu zobowiązań dotyczących pakietu reform i inwestycji, które stanowią podstawę przedłużenia okresu dostosowania.

3. Roczne sprawozdanie z postępów, o którym mowa w ust. 1, zawiera również informacje określone w załączniku III.

4. Każde państwo członkowskie podaje swoje roczne sprawozdanie z postępów do wiadomości publicznej.

Artykuł 21

Monitorowanie przez Komisję

Komisja monitoruje realizację krajowego średniookresowego planu fiskalno-strukturalnego, a w szczególności ścieżkę wydatków netto.

Komisja ustanawia rachunek kontrolny funkcjonujący zgodnie z załącznikiem IV i śledzi skumulowane odchylenia rzeczywistych wydatków netto powyżej i poniżej ścieżki wydatków netto.

Artykuł 22

Rola niezależnych instytucji fiskalnych

Każda krajowa niezależna instytucja fiskalna, o której mowa w art. 8 dyrektywy Rady [...][32] [w sprawie krajowych ram budżetowych], przedstawia ocenę zgodności danych dotyczących wyników budżetu przedstawionych w sprawozdaniu z postępów, o którym mowa w art. 20, ze ścieżką wydatków netto. W stosownych przypadkach każda krajowa niezależna instytucja fiskalna analizuje również czynniki leżące u podstaw odchylenia od ścieżki wydatków netto.

Artykuł 23

Ostrzeżenie Komisji i zalecenie Rady dotyczące środków z zakresu polityki

1. W przypadku znacznego ryzyka odchylenia od ścieżki wydatków netto lub ryzyka przekroczenia wartości referencyjnej dla deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych

---

[32] Dyrektywa Rady […] z dnia […] [zmieniająca dyrektywę Rady 2011/85/UE w sprawie wymogów dla ram budżetowych państw członkowskich] (Dz.U. … z …, s….).

wynoszącej 3 % PKB Komisja może skierować do danego państwa członkowskiego ostrzeżenie zgodnie z art. 121 ust. 4 TFUE.

2. W terminie jednego miesiąca od dnia otrzymania ostrzeżenia Komisji, o którym mowa w ust. 1, Rada, na zalecenie Komisji, przyjmuje zalecenie dla danego państwa członkowskiego dotyczące niezbędnych środków z zakresu polityki zgodnie z art. 121 ust. 4 TFUE.

Artykuł 24

Znaczne pogorszenie koniunktury gospodarczej w strefie euro lub w całej Unii

W przypadku znacznego pogorszenia koniunktury gospodarczej w strefie euro lub w całej Unii Rada, na zalecenie Komisji, może przyjąć zalecenie zezwalające państwom członkowskim na odchylenie od ich ścieżki wydatków netto, pod warunkiem że nie zagraża to stabilności fiskalnej w średnim okresie. Rada wskazuje termin ograniczający czas trwania takiego odchylenia.

Dopóki utrzymuje się znaczne pogorszenie koniunktury gospodarczej w strefie euro lub w całej Unii, Komisja będzie nadal monitorować stabilność długu i zapewniać koordynację polityki oraz kombinację spójnych środków z różnych dziedzin polityki uwzględniającą strefę euro i wymiar unijny.

Rada, na zalecenie Komisji, może przedłużyć okres, w którym dopuszczalne jest odchylenie od ścieżki wydatków netto państwa członkowskiego, pod warunkiem utrzymywania się znacznego pogorszenia koniunktury gospodarczej w strefie euro lub w całej Unii. Przedłużenie okresu można uzyskać więcej niż jeden raz. Każde przedłużenie będzie jednak obejmować dodatkowy okres nie dłuższy niż jeden rok.

Artykuł 25

Wyjątkowe okoliczności pozostające poza kontrolą państwa członkowskiego, które mają duży wpływ na finanse publiczne danego państwa członkowskiego

W przypadku gdy wyjątkowe okoliczności pozostające poza kontrolą państwa członkowskiego mają duży wpływ na finanse publiczne danego państwa członkowskiego, Rada, na zalecenie Komisji, może przyjąć zalecenie zezwalające państwu członkowskiemu na odchylenie od jego ścieżki wydatków netto, pod warunkiem że nie zagraża to stabilności fiskalnej w średnim okresie. Rada wskazuje termin ograniczający czas trwania takiego odchylenia.

Rada, na zalecenie Komisji, może przedłużyć okres, w którym dopuszczalne jest odchylenie od ścieżki wydatków netto państwa członkowskiego, pod warunkiem że wyjątkowe okoliczności nadal się utrzymują. Przedłużenie okresu można uzyskać więcej niż jeden raz. Każde przedłużenie będzie jednak obejmować dodatkowy okres nie dłuższy niż jeden rok.

ROZDZIAŁ VI

DIALOG GOSPODARCZY

Artykuł 26

Dialog w ramach europejskiego semestru

Parlament Europejski jest należycie włączony w europejski semestr, w szczególności w drodze dialogu gospodarczego, w celu zwiększenia przejrzystości podejmowania decyzji, odpowiedzialności za te decyzje i ich rozliczalności. W razie potrzeby w ramach europejskiego semestru przeprowadzane są konsultacje z Komitetem Ekonomiczno-Finansowym, Komitetem Polityki Gospodarczej, Komitetem ds. Zatrudnienia i Komitetem Ochrony Socjalnej. W stosownych przypadkach w europejski semestr włączane są również zainteresowane podmioty, zwłaszcza partnerzy społeczni,

w odniesieniu do głównych spraw politycznych, zgodnie z postanowieniami TFUE oraz krajowymi systemami prawnym i politycznymi.

W celu zacieśnienia dialogu między instytucjami Unii, w szczególności Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją, oraz zapewnienia przejrzystości i rozliczalności Parlament Europejski może zaprosić przewodniczącego Rady, Komisji, a w razie potrzeby również przewodniczącego Rady Europejskiej lub przewodniczącego Eurogrupy do stawienia się przed Parlamentem Europejskim w celu omówienia wytycznych politycznych dla państw członkowskich wydanych przez Komisję, konkluzji Rady Europejskiej oraz rezultatów wielostronnego nadzoru prowadzonego na podstawie niniejszego rozporządzenia.

Zgodnie z art. 121 TFUE przewodniczący Rady i Komisja, a w razie potrzeby również przewodniczący Eurogrupy, składają Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Europejskiej roczne sprawozdanie z rezultatów wielostronnego nadzoru.

Artykuł 27

Podejście „przestrzegaj lub wyjaśnij”

Oczekuje się, że co do zasady Rada zastosuje się do zaleceń i wniosków Komisji albo publicznie wyjaśni swoje stanowisko.

Artykuł 28

Dialog z państwem członkowskim

Jeżeli Rada kieruje zalecenie do państwa członkowskiego zgodnie z art. 23 ust. 2 w przypadku znacznego ryzyka odchylenia od ścieżki wydatków netto, Parlament Europejski może zaoferować temu państwu członkowskiemu możliwość udziału w wymianie poglądów.

Artykuł 29

Regularne informowanie Parlamentu Europejskiego

1. Rada i Komisja regularnie informują Parlament Europejski o stosowaniu niniejszego rozporządzenia.
2. Rada i Komisja uwzględniają w sprawozdaniu składanym Parlamentowi Europejskiemu rezultaty wielostronnego nadzoru prowadzonego na mocy niniejszego rozporządzenia.

ROZDZIAŁ VII

POWIĄZANIA Z ROZPORZĄDZENIEM (UE) nr 1176/2011

Artykuł 30

Powiązania z procedurą dotyczącą zakłóceń równowagi makroekonomicznej

1. Jeżeli państwo członkowskie nie wykonuje zobowiązań dotyczących reform i inwestycji zawartych w krajowym średniookresowym planie fiskalno-strukturalnym w celu uwzględnienia skierowanych do niego zaleceń dla poszczególnych krajów, które są istotne z punktu widzenia procedury dotyczącej zakłóceń równowagi makroekonomicznej ustanowionej rozporządzeniem (UE) nr 1176/2011, a Komisja uzna, że w tym państwie członkowskim występują nadmierne zakłócenia równowagi zgodnie z art. 7 ust. 1 tego rozporządzenia, zastosowanie ma procedura określona w art. 7 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1176/2011.

2. W takim przypadku państwo członkowskie, wobec którego wszczęto procedurę dotyczącą nadmiernego zakłócenia równowagi zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1176/2011,

przedkłada zmieniony plan zgodnie z art. 14 niniejszego rozporządzenia. Taki zmieniony plan powinien być zgodny z zaleceniem Rady przyjętym zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1176/2011. Przedłożony zmieniony plan podlega zatwierdzeniu przez Radę zgodnie z art. 16–19 niniejszego rozporządzenia. Ocena zmienionego planu odbywa się zgodnie z art. 15 niniejszego rozporządzenia.

3. Jeżeli państwo członkowskie przedkłada zmieniony średniookresowy plan fiskalno-strukturalny zgodnie z ust. 2, plan ten służy jako plan działań naprawczych, o którym mowa w art. 8 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1176/2011, i powinien określać konkretne działania w ramach polityki, które dane państwo członkowskie realizuje lub zamierza realizować, oraz obejmować harmonogram ich realizacji.

W takim przypadku, zgodnie z art. 8 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1176/2011, Rada, na podstawie oceny Komisji, ocenia zmieniony plan w terminie 2 miesięcy od jego przedłożenia. Monitorowanie i ocena realizacji zmienionego planu odbywają się zgodnie z art. 21 niniejszego rozporządzenia oraz art. 9 i 10 rozporządzenia (UE) nr 1176/2011.

ROZDZIAŁ VIII

POWIĄZANIA Z ROZPORZĄDZENIEM (UE) NR 472/2013

Artykuł 31

Powiązania z procedurą wzmocnionego nadzoru

Państwo członkowskie objęte wzmocnionym nadzorem na podstawie art. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 472/2013[33] uwzględnia przy przyjmowaniu działań mających na celu zlikwidowanie przyczyn lub potencjalnych przyczyn trudności, o których mowa w art. 3 ust. 1 tego rozporządzenia, wszelkie zalecenia skierowane do niego na podstawie art. 23 niniejszego rozporządzenia.

Jeżeli państwo członkowskie objęte jest programem dostosowań makroekonomicznych i zmianami tego programu zgodnie z art. 7 rozporządzenia (UE) nr 472/2013, nie ma obowiązku przedkładać średniookresowego planu fiskalno-strukturalnego na podstawie art. 9 niniejszego rozporządzenia ani rocznego sprawozdania z postępów na podstawie art. 20 niniejszego rozporządzenia.

ROZDZIAŁ IX

PRZEKAZANIE UPRAWNIEŃ

Artykuł 32

Zmiany załączników

---

[33] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 472/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie wzmocnienia nadzoru gospodarczego i budżetowego nad państwami członkowskimi należącymi do strefy euro dotkniętymi lub zagrożonymi poważnymi trudnościami w odniesieniu do ich stabilności finansowej (Dz.U. L 140 z 27.5.2013, s. 1).

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 33 w celu dokonywania zmian załączników II–VII, tak aby uwzględniały odpowiednio dalsze zmiany lub dodatkowe potrzeby dotyczące informacji zawartych w krajowym średniookresowym planie fiskalno-strukturalnym (załącznik II) lub w rocznych sprawozdaniach z postępów (załącznik III), funkcjonowania rachunku kontrolnego (załącznik IV), metody oceny prawdopodobieństwa tendencji (załącznik V), wspólnych priorytetów Unii (załącznik VI) lub ram oceny (załącznik VII).

Artykuł 33

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 32, powierza się na czas nieokreślony od dnia XXX.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 32, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.
5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 32 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie jednego miesiąca od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o jeden miesiąc z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

ROZDZIAŁ X

PRZEPISY WSPÓLNE

Artykuł 34

Dialog z państwami członkowskimi

Zgodnie z celami niniejszego rozporządzenia Komisja zapewnia stały dialog z państwami członkowskimi. W tym celu Komisja w szczególności przeprowadza misje z myślą o ocenie sytuacji społeczno-gospodarczej w danym państwie członkowskim i rozpoznaniu wszelkich ryzyk lub trudności związanych z realizacją celów niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 35

Misje wzmocnionego nadzoru

1. Komisja może prowadzić misje wzmocnionego nadzoru w państwach członkowskich, do których skierowano zalecenia wydane na podstawie art. 23, w celu monitorowania sytuacji na miejscu.

2. W przypadku gdy dotyczy to państwa członkowskiego, którego walutą jest euro, lub państwa członkowskiego uczestniczącego w ERM II, Komisja może, w razie potrzeby, zaprosić do udziału w tych misjach nadzoru przedstawicieli Europejskiego Banku Centralnego.

Artykuł 36

Sprawozdanie

1. W terminie do dnia [31 grudnia 2030 r.], a następnie co 5 lat, Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia, do którego dołącza się w razie potrzeby wniosek dotyczący zmian niniejszego rozporządzenia. Komisja podaje to sprawozdanie do publicznej wiadomości.

2. W sprawozdaniu, o którym mowa w ust. 1, dokonuje się oceny:

   a) skuteczności niniejszego rozporządzenia, zwłaszcza kwestii, czy przepisy regulujące podejmowanie decyzji okazały się wystarczająco skuteczne, aby zapewnić osiągnięcie tendencji spadkowej wskaźników długu publicznego albo utrzymanie ich na ostrożnym poziomie zgodnie ze stosownymi zaleceniami Rady;

   b) postępów w zapewnianiu ściślejszej koordynacji polityki gospodarczej i trwałej konwergencji dokonań gospodarczych państw członkowskich.

3. Sprawozdanie to przekazywane jest Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Artykuł 37

Uchylenie rozporządzenia (WE) nr 1466/97

Rozporządzenie (WE) nr 1466/97 traci moc.

Artykuł 38

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie [dwudziestego] dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia […] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego	*W imieniu Rady*
Przewodnicząca	*Przewodniczący*